

2023. március 23., csütörtök – Jn 5,31-47

„...Ha én teszek magamról tanúságot, tanúságtételelem nem igaz...”

Sokszor érthetetlen, hogy mit hisznek el az emberek és mit nem. Mi mit hiszünk el és mit nem. Mikor vág elevenünkbe, hogy valamit elhisznek rólunk és valamit nem.

Körülöttünk nagy apparátusok vannak, sok ember dolgozik az elhíttetésen és el nem híttetésen, elég csak a reklámokra vagy a politikára gondolnunk.

Jézusnak is meg kellett küzdeni azért, hogy tanítását, életpéldáját helyesen értsék. Sőt azzal is, hogy elfogadását követően a tömeget is pillanatok alatt ellene fordították, tanítványainak sem volt még teljesen tiszta az együtt töltött évek tanítása, és egyedül maradt.

A rólunk alkotott kép, vélemény, szóbeszéd akkor nem hagy hidegen, ha életünk olyan területét éri kritika, szóbeszéd, megértés vagy meg nem értés, ami fontos számunkra, amibe sok időt, munkát, fáradságot, energiát, anyagiakat fektettünk; amiért áldozatot hoztunk.

Lényeges az is, hogy kitől érkeznek a fent említettek: családtagtól, baráttól, kollégától, vagy olyan valakitől, akiért áldozatot hoztunk, ill. aki áldozatot hozott értünk.

Jézus a földi „Isten Országáért” mindezt megtapasztalta; időt, munkát, fáradságot, energiát, áldozatot, mindent (!) odatett, megélte az értetlenséget, az elfordulást az emberek részéről és – úgy gondolom – a kétséget is, hogy mindez mire volt elég.

- Mi meddig megyünk el a számunkra fontos dolgokért időráfordításban, áldozatvállalásban?
- Tudjuk-e kezelni a magunkra maradás érzését?
- Melyek életünk azon területei, ahol elevenünkbe vág a kritika, a szóbeszéd?
- Folytatjuk-e a tanúságtételt?

Papp Gábor és Mariann, Budapest